

Прича о два кућна љубимца

Једном, пре око седам или осам година у Београду, било је кишовито и тмурно вече - прави стрес за једног слободног папагаја. Како се тај папагај ослободио из зоолошког врта, не питајте.

Као што ниједан папагај не би могао, ни он није могао да се снађе сам у великом граду. Лутао је по граду, као мува без главе, док није слетео на једну терасу. Била је то тераса једне породице, родитеља и двоје мале деце, дечака од четири и девојнице од две године. Како га је дечак брзо видео, папагај се брзо нашао у њиховом топлом дому.

Е сад, пошто је ово прича о два кућна љубимца, морамо поменути и долазак другог. После неколико година родитељи су схватили да треба да се преселе у већи стан, па су током селидбе оставили папагаја код баке, где је и остао зато што се баки допало да има пријатеља, а и уосталом добро је бринула о кућним љубимцима. Деци је недостајао другар, па су родитељи одлучили да их изненаде новим. За рођендан мале сестре поклонили су јој хрчка, кога је крстила - Муња. У то време гледала је цртани филм о неком брзом хрчку и то је била инспирација за име.

Породица је често је одлазила код баке, али није носила Муњу. Он би углавном остајао кући код стрица Мише, који се лепо слагао са њим. Али је он једном био на егзотичном путовању, па није могао да га чува. Тако су решили да овог пута поведу и Муњу са собом. Радовао ли се он томе или не, морао је да иде. Пошто је јако волео да се мази и игра, закључили су да ће можда да се спријатељи са Циндором, како је бака назвала папагаја. Док су се распакивали, пустили су Муњу на тросед. Мислили су да ће он само да се чисти у ћошку, али су очигледно погрешили, пошто је он одмах кренуо да гребе по Циндоровом кавезу. Када је Чича, што му је био надимак, то приметио, само се мирно спустио доле. Њих двојица као да су комуницирали. Сви су се следили од изненађења, али Муња и Циндор су их само погледали и наставили разговор. Тако би сваког дана када би пуштали Муњу на кревет, он одлазио до Чиче и причао са њим. Када су деца једном грешком оставила отворен улаз у кавез, Муња је то искористио. Сви су били запањени. Мислили су да ће да почети туча, али, као и обично, погрешили су. Да кажем да су се сваког дана играли и дружили, не могу јер би то било претеривање. Али, оно што могу да кажем је да мислим да се ниједне две животиње нису добро слагале као њих двојица.

Сада смо ми одрасли, па смо навикли да се они добро слажу. Када кажем одрасли мислим на то да ја имам једанаест, а моја млађа сестра осам година. Какво чудо, али имам осећај да ће њих двојица ући у Гинисову књигу рекорда. Али не због њиховог пријатељства, већ због животног века. Муња сад има две и по, а Циндора смо водили код одгајивача птица који је рекао да има најмање 30 година, што значи да смо га усвојили са 22. Сада њих двојица не раде ништа забавно као пре, на пример - ручају или спавају заједно, али понекад умеју заједно да грицну смоки или се заједно чисте.

Све што су они радили и што раде сам вам рекао, што значи да ми понестаје материјала за писање, па предпостављам да је ово крај.